

KOLEKTYVINIS DARBAS

LIETUVOS KP ANYKŠČIŲ RAJONO KOMITETO IR
RAJONO LIAUDIES DEPUTATŲ TARYBOS ORGANAS

Metai nuo 1948 m.

ANTRADIENIS

Nr. 94 (4287)

Anykščiai,

1981 m. rugpjūčio mėn. 11 d.

Kaina 2 kop.

Sekime pirmūnų pavyzdžiu

Pirmaujantys Anykščių rajono kombainininkai
šių metų rugpjūčio mėn. 10 d.

Ūkio pavadinimas	Pavardė, vardas	Kombaino modelis	Priimtų grūdų tonų	Nuimto grūdų tūris ha	Pasiektas pajamos išdirbį su ha	Ivertintinas balais
„Nevėžis“	Cenys Juozas	SK-5	231	139,05	12,64	67
Cerniachovskio	Karalius Vytautas	SK-5	173	160	11,5	67
Švedasai	Krasauskas Leonas	SK-6	260	152	10,8	64
„Gintaras“	Sudėkis Alfonsas	SK-5	238	125,8	11,4	63
„Aušra“	Šapkus Kazys	SK-5	201	113	10,3	59

Zemės ūkio valdyba

Pažymėjo profesinę šventę

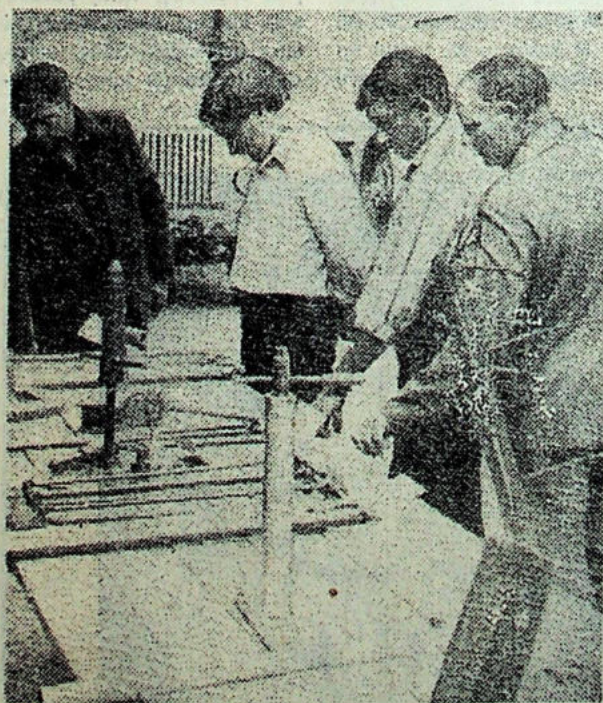
Nomazai daugiaaukščių gyvenamųjų namų, administracinių ir kultūrinės-buitinės paskirties pastatų Anykščių mieste ir kaimo gyvenvietėse pastaraisiais metais pastatė Anykščių statybos ir remonto valdybos darbuotojų kolektyvas.

Sios valdybos statybinių, darbo pirmūnų pasiekimus, problemas ir didesnius uždavinius vienuoliktajame penkmetyje plačiai nušvietė savo pranešime Statybos ir remonto valdybos viršininkas M. Urbonas, susirinkusios šios valdybos dirbantiesiems į iškilmingą susirinkimą, skirtą profesinei šventei — Statybinių dienai pažymėti. Gražiai čia buvo pagerbti šių metų pirmojo pusmečio socialistinio lenktyniavimo nugalėtojai, o profsąjungos komitetas mūrinių brigados brigadininką Leoną Damauską, stalių Alfonsą Kisielių, taidlę Kazį Patapovą, elektriką Leoną Cerniauską, normuotoją Aldoną Puodžiūnienę, planavimo skyriaus viršininkę Stasę Kubickienę ir kitus darbo veteranus apdovanojo atminimo dovanomis.

„K. d.“ inf.

Prieš javapjūtės startą

Kiekvienais metais, prieš prasidedant pačiam atsakingiausiam derliaus nuėmimo laikotarpiui — javapjūtei — rajono kombainininkai, ūkių vadovai, specialistai susirenka į bendrą būrį aptarti būsimosios darbyneio klausimų. Šiemet toks pasitarimas įvyko „Lenino keliu“ kolūkyje. Kultūros namuose susirinkę visų rajono ūkių atstovai aptarė būsimosios javapjūtės-81 organizavimo, dirbančių derliaus nuėmimo socialistinio lenktyniavimo, moralinio bei materialinio skatinimo bei kitus svarbius klausimus. Po to saskrydžio dalyviai apžiūrėjo „Lenino keliu“ kolūkio mechanizacijos kiemą, paruoštus darbymečiui kombainus, grūdų sandėlius, dalijosi sukaupio darbo patyrimu.



Prietaisus, kurie palengvins kombainininkų darbą, pagerins darbų kokybę, susidomėję apžiūrėjo visi pasitarimo dalyviai.

SPAUDOS CENTRAS „DERLIUS-81“ PRANEŠA:

GIEDROS SAVAITĖ — KAIP JĄ PANAUDOJOME?

Penktadienis — priešpaskutinė giedros diena praėjusią savaitę. Dešimtą valandą „Pirmyn į komunizmą“ kolūkio kombainininkai ruošiasi išvykti į laukus. Kolūkio vyriausiąjį inžinierių Feliksą Silaiką šiuo momentu randame bestudijuojantį „Nivos“ techninę dokumentaciją: remontininkai stengiasi pritaikyti turimą atsarginį dirbą vietos sutrūkusio.

Kaipina nerimo ir įlemtų darbų šio kolūkio inžinerinei tarnybai buvo bent nepaprastai giedrų orų savaitė. Dėl giedrų stabdžio technika svarbiausiose darbymečio grandyse. Nelengva ją buvo sugrąžinti rikiuotėn, nes kombainams trūko jau minėtų dirbų, o džiovintos grūdų augintuvams — pakankamo galtingumo elektros variklių.

Praėjusią savaitę „Pirmyn į komunizmą“ kolūkio kombainininkai nukirto palyginti nemažą — trečdali užaugintų javų. Tačiau pagal pjūties spartą jie vis dar atsilieka nuo rajono vidurkio. Vėlokai čia buvo pradėta kirsti žiemkenčius. O svarbiausia — javų kirtėjų kolektyvas nedidelis, viso 5 vyrai, todėl nors vienam kombainui išėjus iš rikiuotės, pjūties sparta smarkiai nukenčia. Verta paanalizuoti šio kolūkio vyriausiojo agronomo Algio Peslako pateiktus tokius skaičius. Per dieną pirmaujantis kolūkio kombainininkas Petras Rutkauskas prikūdavo po 25 tonas grūdų — maždaug tiek, kiek ir patyrę kiti ūkių javų kirtėjai.

Nedaug nuo šio pirmūno atsilikdavo kombainininkai Kazys Kulbokas, Rimvydas Urbonavičius. Tuo tarpu visas javų kirtėjų būrys prikūdavo per dieną po 65—70 tonų. Čia ne vien žmonių nepatyrimas kaltas, bet technikos kaprizai ir gedimai buvo pagrindinis darbų stabdis. Esama silpnų vietų ir kombainų užnugaryje. Jau minėjome apie didesnio galtingumo elektros variklių stoką, trukdantį normaliam grūdų džiovintos darbai. Seklinių grūdų sandėlyje yra kita spraga: trūksta ventiliatorių. Tiesa, rąpestingo sandėlininko Romo Kulboko, džiovintos mašinistų Vidmanto Ramoškos ir Stasio Ragauskos pastangomis į sandėlį supiltus grūdus pavyko išdžiovinti. Bet tai ne pagrindas nuširaminimui. Juk, visiems kombainininkams sparta susilygiavus su Petru Rutkausku ar Kaziu Kulboku, grūdų srautas, pilamas į sandėlį, padvigubėtų. Be to, ne visada dienos bus tokios giedros, kaip praėjusią savaitę, ir išskirti grūdai kartais bus drėgnesni. Kad būtų išvengta jų nuostolių, visi sandėlių įrengimai turi dirbti pilnu našumu.

Kur neblogai pasitvarkyta šiame kolūkyje — tai šiaudų dorojimo grandyje. Pasigaminęs prie traktoriaus T-150K prikabinamos plačiaharės šakės. Jas valdantis mechanizatorius Juozas Baranauskas priveža į stirtavietę šiaudų tiek, kad užtenka darbo dviem krovėjams — traktorininkams Jonui Urbonui ir Petrui Rutkauskui, Dmitrijaus s. Per dieną ši grandis sudoroja šiaudus nuo 25 ha.

Miežinius šiaudus presuoja K-453 tipo presu mechanizatorius Kazys Jakimavičius. Jo darbo spartą daugiausia lemia talpių transporto priemonių panaudojimas. Ryšuliams vežti pritaikytos paaukštintais bortais priekabos, traukiamos MT2 tipo traktorių, ir talpi priekaba, kurią traukia T-150K traktoriaus.

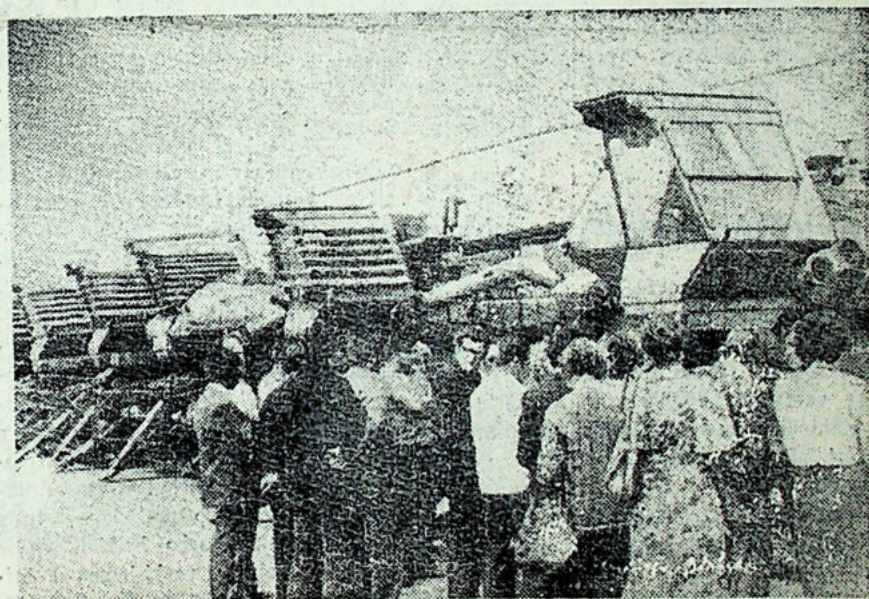
Praėjusią savaitę kolūkyje skuto ražienas vienas mechanizatorius Algirdas Ramanauskas. Dabar, baigus mišinių silosavimą, ražienų skutėjų grandis padidės. Kas negerai — kad čia įprasta naudoti tik lėkštinius skutikus. Bent jau linas, bulvės, pašariniai runkeliai skirtose dirvose reikėtų šį darbą atlikti verstuviniiais padargais, naikinančiais varputį.

Stomis dienomis „Pirmyn į komunizmą“ kolūkyje pradeda rauti linus. Tuo tarpu įpusėję javų pjūtę, „Pirmyn į komunizmą“ kolūkio kaimynai levaniškiečiai praėjusią savaitę jau rove linus. Ankščiausieji parudavusių linų lauke penktadienį darbavosi linų kombainų ekipažai — Jonas Pečiukėnas, Domas Mikėnas, Petras Osas, Petras Kairys.

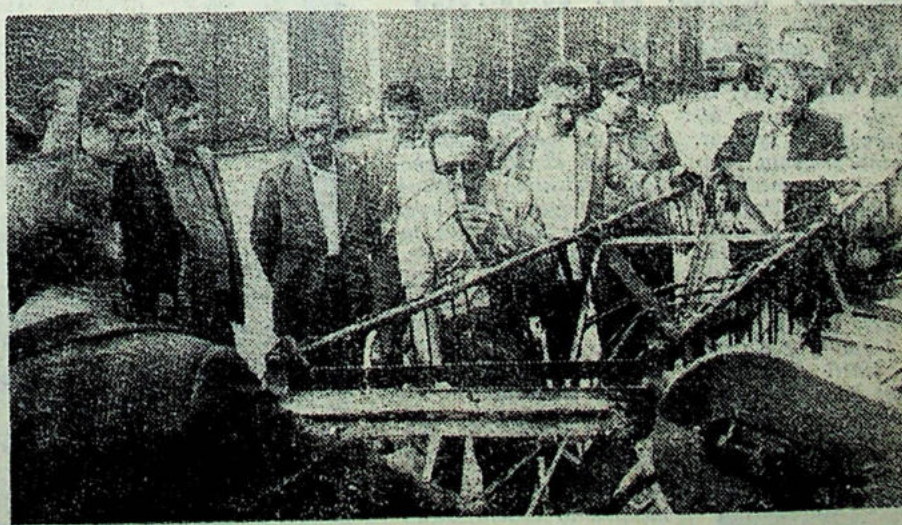
Nepaprastai lygius, svarbius šio kolūkio linus prieš kurį laiką buvo sutaršiusi, suguldžiusi prasiutusi vėtra. Bet dauguma stiebelių dabar vėl atsilię.

Ankščiau pribrendę, lygesni ir švaresni linai dabar kombainais rišami į pėdelius. Kur pasėliai piktžolėtesni, labiau išgulę, nelygūs — ten linai bus raunami kitais kombainais ir klojami dirvoje.

V. Baranauskienė, agronomė,
D. Binkys
„K. d.“ koresp.
Spaudos centro
„Derlius-81“ narių



Saskrydžio dalyviai apžiūri darbymečiui paruoštus „Lenino keliu“ kolūkio kombainus.



Informaciją apie javapjūtės techniką teikia rajono žemės ūkio valdybos vyr. inžinierius-mechanikas G. Niaura.

Vyt. Bagdeno nuotr.

ŽINIOS

APIE DERLIAUS NUĖMIMĄ 1981 m. rugpjūčio 10 d. 1

Ūkio pavadinimas	Nuimta grūdinių proc.	Vidutinis derlingumas c/ha	Sutvarkyta šiaudų proc.	Nusukta ražienų proc.	Ūkio pavadinimas	Nuimta grūdinių proc.	Vidutinis derlingumas c/ha	Sutvarkyta šiaudų proc.	Nusukta ražienų proc.
Andrioniškis	36	23,2	56	9	„Puntukas“	36	18,0	73	18
„Anykščių šilėlis“	48	16,3	68	13	Skieponys	24	14,9	52	1
„Ateitis“	30	20,8	88	4	Surdegis	35	24,3	91	16
„Atžalynas“	50	24,3	59	18	Svėdasai	59	23,1	89	43
„Aukštakalnis“	37	19,9	72	8	„Svyturys“	43	30,4	55	17
„Aušra“	35	24,0	70	23	„Už taiką“	45	23,6	56	24
Cerniachovskio	54	23,2	77	19	„Vienybė“	41	18,8	59	16
„Gimtoji žemė“	36	20,7	92	24	Jakšišio t. ūkis	41	21,9	71	13
„Gintaras“	42	25,0	92	23	Naujasodžio t. ūkis	31	20,3	65	10
K. Štaro	40	20,8	59	25	Raguvelės t. ūkis	43	21,4	50	18
Kurkliai	40	22,9	79	17	Staškūniskio t. ūkis	50	25,3	52	24
„Lenino keliu“	39	28,5	51	30	Sodininkystės t. ūkis	64	30,5	62	8
Levaniškis	46	27,2	76	21	Elmininkų eksp. ūkis	54	29,2	38	13
M. Melnikaitės	34	18,3	57	21	RAJONE:	42	22,6	71	18
„Nevėžis“	64	20,6	76	52					
„Pirmyn į komunizmą“	40	25,9	80	14					

Anykščių rajono Valstybinės statistikos informacinė skaičiavimo stotis



Anykščių poilsio namuose „Silelis“ šiemet pabuvojo daugiau dviejų tūkstančių poilsiautojų. Iš įvairių respublikų atvykstantį darbininką, žemdirbį ar tarnautoją visuomet sveikina sutinka darnus „Silelio“ darbuotojų kolektyvas. Keli metai jam vadovauja Henrikas Stankevičius, už sėkmingų dešimtojo penkmečio užduočių įvykdymą ir pasiektus aukštus darbo rodiklius apdovanotas medaliu „Už darbo sąnaudą“.

Poilsio namų darbuotojai atidūs ir paslaugūs poilsiautojams, daugelis šiame kolektyve dirba nebe pirmus metus.

J. Jurevičiaus nuotraukoje: (iš kairės) vienuoliktus metus dirbanti virėja Irena Pleškienė, gydytojas Alfonsas Bačiulis, direktorius Henrikas Stankevičius, padavėja Skaidrė Samaitė ir nuo poilsio namų įkūrimo dienos dirbantis vairuotojas Povilas Simanavičius.

Korespondentai praneša

Pagerbti jaunieji pirmūnai

Jau dvidešimt pirmus metus „Lenino keliu“ kolūkyje darbo ir poilsio stovyklas įsteigia Kauno politechnikumas. Jaunųjų talkininkų būrio žemdirbiai susilaukė ir šią vasarą. „Lenino keliu“ kolūkyje įsteigtos darbo ir poilsio stovyklos „Ateitis“ jaunimas padeda žemdirbiams nuimti nuo laukų derlių, tvarko gamybinių pastatų aplinką, ruošia fermas gyvulių žiemojimui laikotarpiui, atlieka kitus ne mažiau svarbius darbus. Laisvalaikio metu moksleiviams kolūkis organizavo išvyką po Anykščių literatūrinės vietos, susi-

tikimus su ūkio jaunimu, žemės ūkio specialistais, jiems nemokamai tris kartus per savaitę demonstruojami kino filmai.

Neperseniausiai iš kolūkio išvyko pirmoji Kauno politechnikumo moksleivių darbo ir poilsio stovyklos auklėtinių pamaina. Kolūkio valdyba, atsidėkodama moksleiviams už jų triušą, Kęstutui Kurčinskui, Vilmai Levinskaitėi, Alfredui Sinkėvičiui, Rimui Rimkui, Gintarui Zilevičiui įteikė atminimo dovanas, kolūkio garbės raštus.

B. Vaitkus

Anykštėną lydėjo sėkmė

LTSR Valsių ir daržovių ūkio ministerija ir Respublikinis sodininkystės ir daržininkystės trestas organizavo specializuotą respublikos ūkių artojų varžybą, kurios įvyko Vilniaus rajono Maišiagalos tarybiname ūkyje.

Siose varžybose dalyvavo ir Anykščių sodininkystės tarybinio ūkio mechanizatorius Rimantas Mikšta, kuris traktorininkų su vikšriniais traktoriais grupėje užėmė antrąją vietą.

Šio mechanizatoriaus darbą labai gerai įvertino vertinimo komisija, vadovaujama vyr. teisėjo M. Arlausko.

D. Vytaitis

Konkursui „Žmogus – žemės šeimininkas“

1. AUGIMAS

Kaip grūdai, pajutę saulės šilumą ir dirvos drėgmę, išleidžia daigą, taip ir žmogus: pajutęs palankias sąlygas, pradeda savo augimo ir tobulėjimo kelią. Kelią, iš kurio galima spręsti apie patį žmogų.

Kada prasidėjo Antano Alkausko augimas? Gal tada, kai šešiolikmetis jaunuolis dirbo už motiną (tėvas žuvo nuo banditų rankos) pirmuosius darbdienius? O gal tada, kai, tarnaudamas Tarybų Sąjungos pasienyje, ilgėjosi gimtojo kaimo? Dar prieš išvykdamas į Tarybinę Armiją jaunuolis buvo tvirtai apsisprendęs – grįš į Levaniškį, dirbs, mokysis. Susirašė nėdamas su Tarybinėje Armijoje tarnaujančiu Alkausku, Levaniškio kolūkio pirmininkas S. Samšonovas pajuto, kad iš jo „bus žmogus“. Todėl 1966 m. Antanas, savo praktikoje turįs trejus darbo laukininkystėje metus, paskiriamas I brigados vadovu. Pajuto – ži-

nių trūksta. Todėl jaunasis brigadininkas iškart kibo į mokslus – vakarinėje mokykloje baigė 8 klases, įstojo į Buivydžių žemės ūkio technikumą neakivaizdinį skyrių. Tvirtėjo teorinis pa-

diplomą už aukštą žemdir-

bystės kultūrą, o v. r. agromomo nuotrauka puikavosi rajono garbės lentoje.

Auga technikos lygis kolūkyje, auga savo žiniomis ir A. Alkauskas, Levaniškio

Konkrečių darbų žmogus

Tautvydas Kontrimavičius

grindas, daugėjo praktinių žinių, patyrimo. Nenustebo levaniškėčiai, kai A. Alkauskas buvo paskirtas agromomu, o vėliau, 1975 metais – vyriausiuoju kolūkio agromomu.

Visa tai, ko pasiekė Levaniškio kolūkis X-ojo penkmečio metais, didžia dalimi priklausė ir nuo Antano Alkausko darbo. Kolūkio grūdų derlius išaugo iki 30–35 c/ha iš hektaro. Ne veltui levaniškėčiai 1979 m. gavo

kolūkio pirmininko pavaduotojas gamybiniais reikalais: šiemet jau antrame Žemės ūkio akademijos kurse neakivaizdžiai besimokąs.

2. JEI PAZVELGSIME GILIAU

Koks gi šis žmogus, nuolat siekiantis žinių, pateisnantis pasitikėjimą kiekviename darbe? Norint atsakyti į šį klausimą, tektų pavažinėti kliaurą dieną, pakalbėti su visais kolūkiečiais, su kuriais tą dieną jis turėjo reika-

ly, pamėginti bent jau iš dalies pajusti visas problemas, kurias tenka Antanui spręsti per dieną.

Ypatingas kolūkio pirmininko pavaduotojo darbo atspalvis – visą laiką tik su žmonėmis. Jis gerbiamas ne vien už tai, kad išsprendžia iškilusį klausimą, o už tai, kad numato ir dirba taip, kad nesusidarytų kliūčių kolūkio darbo ritme, iš anksto jaučia, ko po dienos kitos kuris kolūketis paprašys. Taip buvo su gimtojo Alūkėnų kaimo gryčių stogais, kuriuose skyles Antanas pastebėdavo anksčiau už jų šeimininkus ir nei lieptas, nei prašytas, lyg tarp kitko šiferio pasiūlydavo: „Gal pravers, Petrai?“.

Gyventi darbu, visada žinoti, kas vyksta ar gali įvykti, negailėti jėgų, jeigu to reikalauja žmonių, kolūkio interesai – štai jie, pagrindiniai Antano Alkausko charakterio bruožai.

Susiliejimas su darbu, atsidavimas bendram reikalui leidžia A. Alkauskui spręsti iš karto visą kompleksą klausimų, nardyti kaip žuvis vandeny tarp gausybės problemų, visada dirbti ir elgtis taip, kad paskui žmonės geru žodžiu minėtų. Pavojausias priešas A. Alkausko įsitikinimu yra – abejingumas, apslaidumas, susitaikstymas su blogiu. Kiekviename darbe, kurį dirbo Antanas Alkauskas, jaučiasi lašelis jo širdies šilumos, jaučiasi, kad tą darbą atliko mąstantis ir kuriantis žmogus. Ne be pavaduotojo pastangų auga kolūkio mechanizacijos lygis: kur sraigta pritaikys, kur transporterį, kur vėl kokį sudėtingesnį mechanizmą, ir štai: žolės miltų gamyba

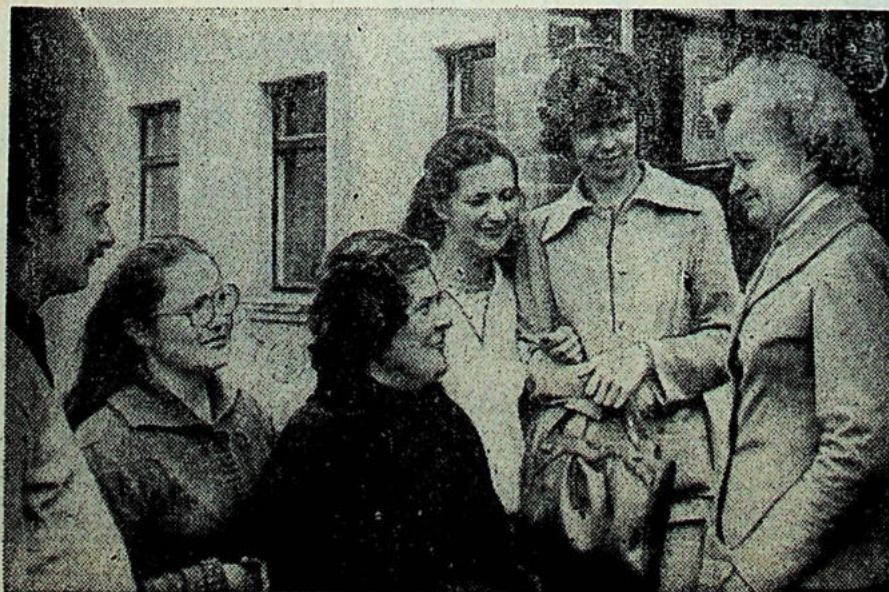
Medikai lankėsi pas žemdirbius

Įtempto darbymečio metu ne visuomet yra galimybė žemdirbiams išvykti pas gydytoją, atlikti būtiniausius tyrimus, pasitikrinti sveikatą, pasikonsultuoti su medikais. Todėl Kauno 2-osios klinikinės ligoninės medikai, pasirašydami su „Lenino keliu“ kolūkiu bendradarbiavimo sutartį, pasiryžę darbymečio metu atvykti į kolūkį ir čia pat vietoje iširti žemdirbių sveikatą, juos pakonsultuoti medicinos klausimais.

Neperseniausiai Kauno 2-osios klinikinės ligoninės skyriaus vedėja Aldona Vailienė, akušerė, ginekologė Valentina Gaidienė, stomatologas – chirurgas Rimvydas Jankevičius, laborantas-biochemikas Vladas Bortkevičius, medicinos seserys Dalia Seilutienė, Vida ir Rita Povilaitytės atvyko į ūkį, kur keletą dienų tikrino kolūkiečių sveikatą.

NUOTRAUKOJE: kauliškai medikai kalbasi su „Lenino keliu“ kolūkio medpunkto vedėja Birute Čičauskiene (trečia iš kairės).

Vyt. Bagdono nuotr.



KOLEKTYVINIS
DARBAS

2 psl. 1981. VIII. 11

medikai iš pusių

Pirmoji darbavietė

Ne kiekvienas tėvas ar motina, pridėję ranką prie širdies, gali pasakyti, kad jie išmokė savo dukrą ar sūnų nuo mažų dienų pamėgti darbą. Ypač miesto gyventojai ne visai tuo galėtų pasigirti. Dirbti pamėgstama tik dirbant. Jeigu sūnus užaugo nepažinęs darbo, dykinėdamas, tuščiai leisdamas savo dienas, vargu, ar suaugęs bepamiš darbas.

Kartais mes patys jaunimą neteisingai nuteikiame. Kone skatiname bodelis darbu. Agituojant pasirinkti fermoje operatorės specialybę, neretai girdime sakant: „Baigsi profesinę technikos mokyklą ir tik mygtukus fermoje spaudysi“. Atseit, mechanizmai „ž“ tave viską dirbs. Joks juodas darbelis nesuteps rankų. Gal taip ir bus ateityje, į kurią mes einame. Tačiau kol kas taip nėra. Ūkiuose dar daug gyvulininkystės fermų, kuriose tik maža dalis darbų mechanizuota, todėl ir specialią mokyklą baigusiai operatorėi, patekusiai į tokią fermą, tenka visokį darbą dirbti. Nere-

lai tuo įsitikinusias merginos nusivilia, nuleidžia rankas: „Ne dėl to aš vidurinę mokyklą baigiau, kad su nemokytomis karvių melžėjomis patį darbą dirbčiau“. Tačiau kas dirbs? Kas pavaduos nusidirusias motinų rankas? O vidurinės mokyklos dabar visiems privalomos. Nepatogu turėti būti jaunam žmogui šiandien nebaigti vidurinio.

Kasmet respublikoje atsiranda vis daugiau fermų su moderniais įrengimais, pavaduojančiais rankas. Tačiau, kad visur, visuose ūkiuose būtų tokios fermos, gyvulininkystės kompleksai — tai dar ateities dalykas. O kad nueitume iki tos ateities, šiandien negalime atsisakyti ir juodo rankų darbo. Kai pakalbi su kolūkinio darbo veteranėmis, kurios dirbo gyvulininkystėje pirmaisiais kolūkių metais, kai viską teko dirbti rankomis, kai tvarkuose nebuvo jokių darbų lengvinančių mechanizmų, su koku pasididžiavimu jos sako: „Dabar tai kas fermoje dirbti — lengva, bet mes

dirbome tada, kai rankomis ir vandenį, ir kiaulėms edalą teko tampyti, ir pašarus karvėms pačios nešiojome. Ir viską padarydavome, ir gyvuliai buvo prižiūrėti“. Iš tikro jos turi kuo didžiulius Joms teko pati sunkiausia dalia, pats sunkiausias kol-

zinį darbą, išsiugdo gilius pareigingumo bruožus ir sąžiningai dirbs bet kokiame veiklos bare.

Ar įleis šaknis pasirinktame ūkyje baigę profesines technikos mokyklas merginos ir vaikinai, daug kas priklauso ir nuo darbo kolektyvo.

Ateina, sakysim, į fermą ta pati jaunoji operatorė, norinti tik mygtukus maigyti. Ims

lektyvu. Ypač lemiamą įtaką kolektyvas gali turėti jaunam darbuotojui. Gerai, jeigu jis atėjo dirbti į tokį kolektyvą, kur drausmė ir tvarka, kur kiekvienas kolektyvo narys rūpinasi, kad ne tik būtų įvykdytas planas, bet ir kiekvieną darbą padaro kokybiškai, sąžiningai, tokiame kolektyve dar labiau grūdin- sis, tvirtės ir jaunojo nario gerieji bruožai. Tačiau jeigu jaunuolis pateko į kolektyvą, kur net ir darbo metu girtaujama? Štai mechanizatoriai, remontuojantys techni-

nosijaučia savimi labai patikintais, žino reikės vyresnųjų pagalbos. Štai vardan to ir nusiledo. Kažin ar dirbdamas tokiame kolektyve ateityje dar labiau nenusi- leis, ar nepamirš tėvų išugdytų principų? Žinant, kad ta mechanizatorių grupelė — išgėrimų mėgėja, ar nereikės jo savo būsimųjų darbo draugų dar gerai nepažįstan- tį vaikiną iš anksto įspėti apie jo laukiančius išmėginimus, padaryti savo sąjungininku kovai prieš šią blogybę?

Į kolektyvą ateina jaunas žmogus. Paskiriame jį į darbą, bet dažniausiai nebeturime laiko pagalvoti, kokią įtaką jam gali padaryti tie ar kiti žmonės, su kuriais jis dirbs, gyvens, bendraus. Ar tai žmonės, kurie jam linkės gera ir jaus už jį atsakomybę? Darbu pasiruošęs jaunuolis jau turėtų būti subrendęs, pasiruošęs ir įvairiems gyvenimo išmėginimams. Tačiau kartais ilgokai bręstama, kartais tik gyvenimo pamokos suvirtina moralinius principus arba juos susilpnina. Todėl, koks bus jaunasis žmogus, kaip susiklostys jo gyvenimas, neretai priklauso ir nuo darbo kolektyvo, nuo tų žmonių, kurie su juo dirba, bendrauja, gyvena.

M. Telksnytė

ZMOGUS IR KOLEKTYVAS

ūkinio gyvenimo etapas, kurį jos, galima pasakyti, didvyriškai praėjo. Ir dabar tai jų garbė, jų pasididžiavimas. Bet kodėl savo vaikus kartais mes norime atpratinti ir apsaugoti nuo bet kio sunkesnio darbo? Kalte įkalame jiems į galvą, kad jie turi ieškotis lengvos duonos. O kodėl lengvos? Darbas, kaip sako liaudies išmintis, nė vieno nepagadino nei fiziškai, nei dvasiškai, o štai lengva duona sudarkė ir ne vieno gyvenimą. Pareigingas, pamilęs darbą jaunuolis niekada nenuels blogu keliu, o štai jaunystėje įpratęs dykaduonlauti, gyventi iš svetimo gero, vargu, ar kitokių taps suaugęs. Be to, jau yra pastebėta, kad žmogus, nuo jaunų dienų įpratęs nuosirdžiai dirbti fi-

melžėjos, išjuoks merginą, sumenkins, kad ta darbo bi- jo, juk mygtukų jų fermoje nėra. Vargu, ar ji liks dirbti šiame kolektyve. Gal nebūtų pasilikusi ir D., jeigu fermoje dirbančios moterys būtų taip pasiėlusios. Tačiau jos nesišaipė, leido jaunajai operatorėi apsiprasti, pasirinkti darbą, iš pradžių pačios ir dalį jai priklausančių darbų nudirbdavo. Ir tarytum savo pavyzdžiu, savo darbšlumu auklėjo jaunąją draugę. Ir mergina apsiprato. Gal pasidarė nepatogu, kad už ją, jauną, dirba pagyvenusios moterys. Pamažu įsitraukė į darbą fermoje, ėmė gyventi jo rūpesčiais. Ir karvių melžėjos savo jaunąją draugę jau vlsiškai patenkintos.

Kiekvienam žmogui labai svarbu jo santykis su ko-

Konkrečių darbų žmogus

atkelta iš žurnalo

Levaniškyje beveik apsieina be žmogaus rankų. „Konkrečių darbų žmogus“ — lakoniškai apibūdino savo pavaduotoją pirmininkas S. Samšonovas.

Neperskaitė Antanas Alkauskas kalnų knygų, neišėjo specialių elikos mokyklų. Bet nepamatys jo nesusivaldančio, neišgirsi iš jo lūpų menkiausio keiksmažodžio. Būna susirinkimų, kuriuose svarsto kokio tinginio, apsilėdėlio ar girtuoklio elgesį. Niekada Antanas nepradeda svaityti vėlinių ir perkūnų peikiamojo pusėn, nors ir verda kraujas, kad dėl vieno pasigėrusio traktorininko keli kolūkiečiai turi atsisakyti išėjimų. Neleisti išsilipti pykčiui, išlaikyti dvasinę pusiausvyrą — labai vertinga A. Alkausko savybė, padedanti ramiai priimti teisingą sprendimą. Tvirtą autoritetą pelnė Antanas Alkauskas tarp levaniškiečių. Žmonės tiki juo.

3. ZODIS PO ZODZIO

Zinojau, kad visų sunkiausia rasti Antaną Alkauską namuose. Bet, pasikliovęs nuotrauka, atvykau kaip tik tada, kai jis turėjo kelias valandas laisvės.

— Pagrindinė mūsų problema — jaunimo stoka. — kalbėjo Antanas Alkauskas. — Dar ketveri-penkeri metai, ir reikės jaunų melžėjų — senos, patyrusios darbininkės jau arti pensijos. Deja, tik paskutiniu metu sukrutome statyti gyvenamus namus. Jei anksčiau būtume vietinį jaunimą aprūpinę butais, vargu, ar dabar jaustumė to- didelį darbo rankų trūkumą.

Atsimenu, kaip 1961 metais su jaunatvišku užsidegimu vežėme akmenis kultūros namų pamatams. O, va, jau dvidešimt metų nuo to laiko praėjo, tik ta statyba dar nepradėta — net akmenys į žemę sulindo. Nereikia mums rūpų — užteks mažų kuklių kultūros namų su jaukia, šilta kino sale, kad nereikėtų, kaip dabar, filmą stovint žiūrėti ir laukti, kad greičiau pasibaigtų.

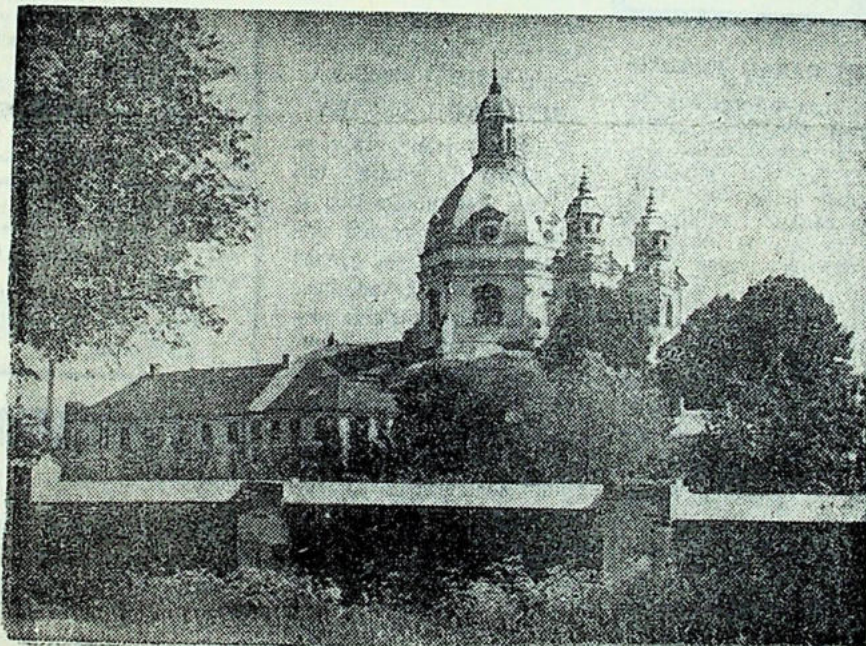
Zymiai pagerėtų kolūkiečių gyvenimas, jei kiekvienas sąžiningai žiūrėtų į darbą, taupytų ne tik savo, bet ir viso kolektyvo darbo vaisius. O tai, paklausyk, ir dabar kažkur traktorininkas, namo pietų parvažiavęs, traktorių neužgesinęs paliko...

Klausiausi nuosirdžių samprotavimų, per petį dažnai žvilgteldamas į ant sienos kabantį Antano portretą. Krūtinę puošia keturi vyriausieji apdovanojimai. Tarp jų ir Darbo Raudonosios vėliavos ordinas. Jie gauti už atsidavimą gimtojo kolūkio interesams, už sąžiningą darbą kolektyvo naudai, už visa tai, ką komunistas Antanas Alkauskas yra padaręs gero levaniškiečiams.

Man vis norėjosi sužinoti, ar turi šis žmogus kokią slapta svajonę. Ėmiau atsisveikinant ir paklausiau.

Antanas akimirkai susimastė.

— Norėčiau vėl būti agromonu — gyventi visą laiką arimo, sėjos, pjūties nuotakomis, žiūrėti, kaip byra grūdai iš kombaino į sunkvežimį ir žinoti, kad dirbai, stengei ir pasiekei!



Architektūros šedevras

Netoli Kauno, ant gražios kalvos dešiniajame Nemuno krante, XVII-XVIII amžiuje buvo pastatytas Pažaislio vienuolynas ir bažnyčia. Tai baroko ansamblis, sąjunginės reikšmės architektūros paminklas. Iš rytų ir vakarų jį supa Kauno marios. Ši architektūros šedevrą dabar restauruoja didelis būrys dailininkų restauratorių iš Kauno ir Vilniaus. Jų darbšties rankos jau atnaujino forrestorlumo (svečių priėmimo) pastatą, vartus, menę ir kitas patalpas. Restaruojama ir pastatuose išlikusi tapyba bei skulptūra.

Pažaislio architektūrinis ansamblis dabar yra Kauno M. K. Ciurlionio dailės muziejaus filialas. Jis netrukus pakvies apsilankyti gausius turistų būrius.

NUOTRAUKOSE: Pažaislio architektūrinio ansamblio bendras vaizdas; dirba Kauno restauratorių dirbtuvių darbuotojai V. Radiūnas ir G. Kilytė. M. Baranausko (ELTA) nuotr.

KOLEKTYVINIS DARBAS

8 spal. 1981, VIII, 11

JAUNIMAS RENKASI KELIA

Vasarai įpusėjus, gerimės brandžiomis, saulės nutviekstomis varpomis, džiaugiamės, kad šiemet pilnesni taps ūkių aruodai. Bet dar labiau džiaugiamės, matydami žvalaus jaunimo būrius, atvykusius stoti į mokyklas, kuriose jie įsigys duonos ar vaisių augintojų, gyvulininkystės fermų operatorių specialybes. Vadinasi, traktoriai ir mašinos, šiomis dienomis stovinčios nereto ūkio technikos kieme, po metų kitų pateks į jaunus, energingos kupinas rankas.

Mechanizatoriais pasiryžę tapti, sekdami tėvų pėdomis, surdęties Romas Masilionis, trauptietis Artūras Abraškevičius, kurkietis Vidmantas Golka... Sudėtingą laukų techniką pasiryžęs įvaldyti kolektyve gerbiamo gyvulių augintojo elminin-Nečio Vilius Juodelio sū-
Aus Arūnas. Tokį pat gyvenimo kelią pasirinko anykš-
tėnas Sigitas Nargėla. III vidurinės mokyklos auklėtinis — norisi pabrėžti, jog šios mokyklos auklėtiniai tarpe duonos augintojo profesija turi itin didelį prestižą. Viešintiskės Nina Lapėgina ir Rita Leikaitė, debeikielė Jūratė Martinkutė taps kvalifikuotomis gyvulių augintojomis, valdančiomis sudėtingus fermų mechanizmus.

Nel 15 mūsų rajono buvusių aštuntokų, daugiausia merginų, norėjo tapti sūdininkais daržininkais. Įstoti į šio profilio mokyklą skyrus nelengva. Laimė nusišypsojo troškūniečiui Vilmantui Gutauskiui, kuris priimtas mokyti šios specialybės į Vėp-
rių 5-ąją KPTM.

Netruksta jaunimo, pasiryžusio dirbti laukuose ir fermose. Bet mums rūpi ne vien tvirtai apsisprendusių, o kiekvieno be išimties jauno žmogaus ateitis. Dabar mokytojams, ūkių aktyvui, tėvams pats laikas patikslinti profesinio orientavimo rezultatus, išsiaiškinti, kurie vaikinai ar merginos, gal būt, dar blaškosi, neradę savo gyvenimo kelio. Vyresniųjų patarimai padės tiems jaunuoliams teisingai nuspresti savo ateitį, pasirinkti jų načių pamėgtas ir rajono liaudies ūkiui reikalingas specialybes. Po rugsėjo pirmosios šie patarimai gali būti jau paveluoti.

NE VIEN ŠIA DIENA GYVENAME

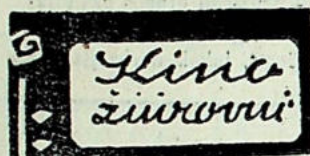
Pasodines obelaites, senelis tikisi, kad jos vaisius valgys anūkėliai. Tai pasakytina apskritai apie žemdirbio triušą: jo vaisiai galutinai išryškėja tik po metų, dviejų, penkerių...

Nesibaigiančio vasaros darbymečio įkarštyje „Gimtosios žemės“ kolūkio specialistai nukreipė mechanizatorius atnaujinti (įdirbti, at-sėti) 50 ha ganyklų masv-vo. 1983 metų vasarą šiečia žels daug vešlesnė žolė, bus sukaupias pašarų priėdas ganiavai, gal būt ir žiemojimui. Ir šio penkmečio pabaigoje,

apšvalgdami pieno gamybos didinimo kolūkyje pamatus, prisiminsime naudingą 1981-aisiais metais atliktą darbą. Geras tas šeimininkas, kuris nesibaigiančių kasdieninių rūpesčių sraute kloja ateities pamatus — ir ne viename čia paminėtame darbu bare.

PIKTŽOLĖS NESEJAMOS DYGSTA

Ūkių šienploviai nukerta visas šienapjovės kelyje pasitaikančias žoles, jų tarpe ir įkyrias piktyžoles. To nepasakysime apie kai kuriuos išrankius ganyklų naudotojus, ruošiančius pašarą asmeniniams gyvuliams. „Ne-
vėžio“ ir kai kurių kitų kolūkių pakelėse pravažiuojančio akis bado brandinančios sėklą melninio ūgio varnalės, dilgėlės, kiečiai... Vienur šios ganyklos, matyt, išdalytos kolūkių valdybų patvarkymu, kitur žmonės šienavo ar rėšo gyvulius „niekieno žemės“ kampeliuose, bet visur parodė kraštutinį egoizmą: geroji žolė teatitės man, o piktyžolių naikini-
mą teorganizuojau... ūkio vadovai. Šie aplaidūs piliečiai kerta šaką, ant kurios patys sėdi: kasmet jų ganyklose piktyžolių gausėja. O gal apsilaidėliams ganyklų plotelius verta sumažinti iki tokio dydžio, kad jie pajėgtų juos tvarkingai prižiūrėti?



DIDŽIŲ DARBŲ PRADŽIA

Šis filmas — Sergejaus Gerasimovo diologijos „Petro jaunystė“ antroji dalis.

Petro jaunystė pasibaigė ta liūdna diena, kai mirė motina carienė Natalija. Ta diena jis pasijuto tikrai vienišas. Žmona, carienė, Jevdo-
kija — nemylima, sveltima. Ana — mylima ir vis dėlto svetima.

Be to nėra kada sielvartauti jaunam carui. Ateina didelių rūpesčių metas: neturėdama išėjimo į jūrą, Rusija paliria didelių nuostolių prekyboje. Vakaruose šeimininkauja švedai, pietuose — turkai ir totoriai. Rusija iki šiol moka gėdingą duoklę Krymo chanui. Ir štai jaunas caras nusprendžia šturmu paimti turkų tvirtovę Azovą...

Kovodamas su išorės prie-
šais, su klastingąja caraite Sofja, vyriškeja ir bręsta Petras, tapdamas milžinu, kurį vėliau liaudis pavadins



INTERNACIONALIZMO JAUSMAMS UGDYTI

Pirmoji įsikūrusi mūsų ra-
jone trumpųjų bangų mėgė-
jiška kolektyvinė stotis UK2BBF J. Biliūno viduri-
nėje mokykloje prabilo į eterį prieš 10 metų. Dabar vis garsiau ir toliau sklinda jau-
no Anykščių kultūros rūmų trumpabanginių kolektyvo signalai iš mėgėjiškos sto-
ties UK2BCE. Nesenai šiai stočiai suteikta antroji kate-
gorija. Jos operatoriai — viršininkas Rimantas Buda-
vičius, Anykščių II vidurinės mokyklos moksleivis Aud-
rius Zuzevičius, kiti vaikinai ir merginos yra užmezgę daugelį ryšių su visų žemynų trumpabangininkais.

Eterio tolčiai vilioja juos pamėgusius žmones dieną ir naktį. Savo korespondentams anykštėnai perduoda nuosir-
džiausius lankėjimus, tuo pa-
čiu jiems atsiliepia mūsų Tėvynės, socialistinių ir dau-
gelio kitų šalių trumpaban-
gininkai. Kai kurie ryšiai pas-
katino mūsikius operatorius susirašinėti su Rusijos Federacijos, Ukrainos radijo mėgėjais, dalytis aparatūros konstravimo patirtimi, sportinių kovų įspūdžiais.

R. Budavičiaus vadovauja-
mo kolektyvo veikla — sek-
tinias pavyzdys kitiems ra-
jono vyresniosios kartos trumpabangininkams, kurių daugelis tapę pernelyg pasy-
vūs, vengia bendrauti su jaunąja radijų karta.

D. Binkys

Petru Didžiuoju. Audringa, sunkią Petro jaunystę ekrane išgyveno Dmitrijus Zolotuchinas, caraitė Sofja su-
vaidino Natalja Bondarčuk. Menšikovą — Nikolajus Je-
riomenka. Filmą sukūrė M. Gorkio ir DEFA studijos.

SICILIŠKOJI GYNYBA

Tai filmas-detektyvas, o su šachmatais jis bendra turi tik tiek, kad nusikaltėlis šį žaidimą mėgsta pradėti sici-
liškąja, gynyba — gynyba puolant. Filmo pavadinimas bus išsifruotas viename pas-
kutiniųjų juostos epizodų, kuriame bus demaskuotas ir pats nusikaltėlis.

„Nedidelis „Konditerijos gaminių“ autofurgono ir „Zi-
gulių“ susidūrimas. „Kondi-
terijos gaminiai“ sprunka iš įvykio vietos, o vėliau, pali-
kęs mašiną, dingsta ir vai-
ruotojas. Išsigando susidū-
rimą lydinčių formalumų? Ne, bėgimo priežastis kita. Milicijos darbuotojai autofur-
gone rado... senovinį krio-
linį šviestuvą.

Siame filme susitiksime su Nikolajumi Volkovu, Alek-
sandru Abdulovu, Aleksan-
du Samoilovu, Valentinu Ni-
kulinu, Vilniaus rusų dramos teatro aktoriumi Artiomu Inozemcevu. Malonus netikė-
tumas laukia baletu mėgėjų — vaidina ir, aišku, šoka Di-
džiojo, teatro balerina Na-
dežda Pavlova.

St. Jasiulionienė
Kinų direkcijos
redaktorė

DAUG KO PASIMOKĖME

I Lietuvos — sodininkystės draugijos Centro valdybos suruoštą Šiauliuos respubli-
kinę gėlių krepšelių ir vai-
nikų parodą-seminarą buvo nuvykęs nemažas būrys anykštėnų ir svėdasikių gė-
lininkų.

Dvi didelės salės skendėjo gėlių jūroje. Čia savo kū-
rybos gėlių krepšeliams ir vai-
nikus eksponavo visi didesni respublikos miestai ir beveik visi rajonų centrai, kuriuo-
se tik yra susikūrę LSD gė-
lininkystės skyriai. Anyk-
ščiams šioje parodoje kukliai atstovavo gėlininkė K. Ma-
tiukienė, kurios gėlių krep-
šelis buvo turtingas gelėmis ir įdomus savo kompozicija. Tačiau yra ir daugiau anyk-
štėnų gėlininkų, kurie paruo-
šia ir pristato nemažai gėlių krepšelių į gėlių kioską pa-
davimui. Ar nestokojaime to entuziazmo ir nesavanaudiš-
kumo, kurie taip reikalingi vystant gražią visuomeninę veiklą, kuri neduoda jokio materialinio atlyginimo?

Daug puikių gėlių krep-
šelių ir vainikų parodai patei-
kė Kauno „Sodyba“, Vil-
niaus, Panevėžio, Telsių, Plungės, Kretingos, Kėdai-
nių, Klaipėdos, Palangos, Tauragės, Vilkaviškio, Ute-
nos ir Šiaulių miestų gėli-
ninkystės skyrių gėlininkai.

Parodos šeimininkai —
šiauliečiai — gražiausius gė-
lių krepšelius paskyrė Tary-
binės Armijos kariams, va-
davusiems jų gimtąjį miestą. Kariams skirtų gėlių krep-
šelių ir vainikų buvo ir kitų miestų ekspozicijose.

Dalis gėlių krepšelių buvo skirta lietuvių rašytojams ir poetams. Įsimintinas Kėdai-
nių gėlininkų sudarytas iš raudonų jurginų krepšelis „Rašytojo J. Paukštelio at-
minimui“, kauniečiai — rau-
donų gvazdikų krepšelis skyrė mūsų tautos dainiui Mairo-
niui, o biržiečiai — proleta-
riniam poetui Julijui Janoniui.

Visi anykštėnai dalyvavo ir seminare. Buvo daug kal-
bama apie gėlių komponavi-
mo meną — ikebaną, kuris klesti Japonijoje nuo VI am-
žiaus. LTSR Mokslo Akade-
mijos Botanikos instituto mokslinė bendradarbė J. Samsonaitė paaiškino, kaip reikia sudaryti gėlių krep-
šlius, skirtus įvairioms pro-
goms. Kiekvienas žiedas tu-
ri savo kalbą ir prasmę. Pra-
nešėja davė daug praktiškų patarimų, kaip ir kada geles skinti, kaip jas laikyti ir ap-
saugoti, kad greitai nenu-
vystų.

Gėlių parodų organizavimo patyrimu pasidalino Kybartų gėlininkystės skyriaus pirmi-
ninkė R. Kelpšaitė, teminių gėlių puokščių sudarymo specialistė, Kybartiečiai gėli-
ninkai pirmiausia organizavo gėlių parodą mūsų tautos genijaus M. K. Ciurlonio nemirtingų kūrinių temomis. Vėliau sekė gėlių parodos pagal anykštėno poeto An-
tano Baranauko poemos „Anykščių šilėlis“ posmus, kompozitoriaus Johano Straus-
so nemirtingus valsus, daili-
ninkų Antano Zmuidzinavi-
čiaus ir Isako Levitano dro-
bes. Buvo organizuota gėlių

paroda ir mūsų rašytojo Jo-
no Biliūno kūrinių temomis. Šiais metais birželio 1-4 kybartiečiai mažiems ir suaugusiems parodė poeto Anzelmo Matučio „Marga-
spalvio genio kalvę“, „išvers-
tą“ į gėlių kalbą. Reikia tu-
rėti daug žinių apie daile, muziką ir literatūrą, kad to-
kias parodas galėtume su-
rengti. Tokios gerai apgalvo-
tos ir giliai meniškios paro-
dos praturtina ir pačius gė-
lininkus, ir lankytojus.

Kitais metais švęsime mū-
sų mylimo rašytojo A. Vie-
nuolio-Zukauskio gimimo 100-ąsias metines, todėl jau dabar mūsų gėlininkai turė-
tų galvoti apie jubiliejinę gėlių parodą, puokštes, vaiz-
duojančias rašytojo literatū-
rinius herojus.

Alb. Černiauskas
LSD Anykščių gėlininkystės skyriaus valdybos pirmininko pavaduotojas



I Anykščius žaisti eilintų LTSR „A“ grupės „Nemū-
no“ čempionato antrojo rato futbolo rungtynių buvo at-
vykę Tauragės „Tauro“ ko-
manda, kuri susitikė su vie-
tos „Anykštos“ futbolininkais.

Rungtynes minimaliu re-
zultatu 1:0 laimėjo Taura-
gės „Tauro“ futbolo koman-
da.

A. Nemunaitis

Redaktorius ST. VINCIONAS

MILDAI DAVAINYTEI
Tragiškai mirus myli-
mai seseriai, užjaučiame
Jus ir liūdimės kartu.
Debeikių apylinkės
LDT vykdomasis ko-
mitetas

ONUTEI PUGZLIENEI
Dėl mylimos sesers mir-
ties reiškiamė nuosirdžią
užuojautą.
Banių, Dubrovai, Mo-
tiejūnienė, Juodeliai,
Slavinskai

Dėkojama

Nuosirdžiai dėkojame Nau-
jasodžio tarybinio ūkio ad-
ministracijai, partinei ir prof-
sąjunginei organizacijoms,
kontoros darbuotojams, gim-
nėms bei artimiesiems, vi-
siems, kurie užjautė ir padė-
jo, laidojant sūnų ir brolių
Sigitą.

Gervinskų šeima

Nuosirdžiai dėkojame vi-
soms įstaigoms ir organiza-
cijoms, kaimynams ir vi-
siems, kurie užjautė mus ir
padėjo palydinti į paskutinę
kelionę brangų Karolį Pul-
kauninką.

Zmona ir artimieji

Dingusias Guogio Algirdo,
Vlado, traktorininko-mašinis-
to I klasės teises 2 Nr.
306411, išduotas Utenos žemės
ūkio valdybos 1977 m.
kovo 11 d., laikyti negalio-
jančiomis.

Sklemonių kolūkio val-
dyba nuosirdžiai užjaučia
DAINIŲ AUGULĮ dėl jo
brangaus tėvelio mirties.

Nuosirdžiai užjaučiame
ANTANĄ SADAUNIKĄ
dėl jo tėvelio mirties.
Kaimynai

Cerniachovskio kolūkio
valdyba, pirminė partinė
ir profsąjunginė organiza-
cijos reiškia nuosirdžią
užuojautą GENOVAITEI
MITLAŠAUSKIENEI dėl
jos brangaus tėvelio mir-
ties.

JUOZUI ir ANTANUI
PAULIUKONIAMS
Nuosirdžiai Jus užjau-
čiame dėl brangaus žmo-
gaus — tėvelio mirties.
Staškūniškio tarybi-
nio ūkio mehaniza-
toriai

BRONEI KVASELIENEI
Liūdesio valandą, mi-
rus mylimam broliui AL-
GIUI, reiškiamė nuosir-
džią užuojautą.
Anykščių SMK Rubi-
kių cecho „B“ forma-
vimo pamainos dar-
buotojų kolektyvas

BRONIUI VITKEVICIUI
Nuosirdžiai Jus užjau-
čiame dėl mylimo tėvelio
mirties.
Petroniai, Laurin-
niai, Sereikiai, Tumai

GENOVAITEI
MITLAŠAUSKIENEI
Tegu nuosirdūs užuo-
jautos žodžiai paguodžia
Jus, mirus brangiam tė-
veliui.

Mirus POVILUI KAZ-
LAUSKUI, nuosirdžiai
užjaučiame velionio še-
mą ir artimuosius.
„Atžalyno“ kolūkio
valdyba ir visuome-
ninės organizacijos

Cerniachovskio kolū-
kio gyvulininkystės
darbuotojai ir gyvuli-
ninkystės specialistai

Nuosirdžiai užjaučiame
HENRIKĄ TURCINAVI-
CIŲ dėl jo brangios mo-
linos mirties.
Patapovai, Kazakevi-
čiai, Puodžiūnai, Va-
keliai

GENOVAITEI
MITLAŠAUSKIENEI
Nuosirdžiai Jus užjau-
čiame dėl brangaus tėve-
lio mirties.
Tamilinai, Mikšiai,
Vrubliauskai

Nuosirdžiai užjaučiame
PETRĄ KASTALIANO-
VĄ dėl brangios sesers
mirties.
Vienuolio g-vės namo
Nr. 15 gyventojai

HENRIKUI
TURCINAVICIUI
Tegu nuosirdūs užuo-
jautos žodžiai paguodžia
Jus gilaus skausmo va-
landą, mirus mylimai ma-
mytei.
Pakausiai, Pakalni-
ai, Adamavičiai, Glindrė-
nai

PETRUI
KASTALIANOVUI
Nuosirdžiai užjaučiame
Jus dėl brangios sesers
mirties.
Autobusų stoties dar-
buotojų kolektyvas



234930 Anykščiai, Sagalovo 29. Telefonai: redaktorius 5-14-74, red. pavaduotojo
5-18-46, skelbimų skyriaus ir ats. sekretoriaus 5-12-58, laišku ir žemės ūkio skyrių
5-14-83
«Коллективные дарбы» («Коллективный труд») — орган Аникшяйского район-
ного комитета КП Литвы в Аникшяйского районного Совета народных
депутатов (на литовском языке)

Rinko Panevėžio spaustuvės Anykščių skyrius, Pergalės 35, Spaudė Ukmergės spaustuvė, J. Janonio 31. Spausdi-
nama rotacine mašina. Indeksas 87262.
Išleina antradieniais, ketvirtadieniais ir šeštadieniais pusės „Pravdos“ formato. Tlr. 11.267 Užsak. Nr. 1333